

Engelsk er svært for vietnamesiske tunger

Indsamlingen Hospitalsudstyr til Vietnam har igen haft Anette Winther udsendt som volontør som engelsklærer på hospitalet i Bao Loc. Hun var udsendt i toogenhalf måned fra 1. august, og afsluttede besøget med en tre ugers ferie og udforskning af det dejlige land

Af Anette Winther

Da jeg ankom i august, var der mange elever, der startede med at lære engelsk. Mange af de "gamle" og en del nye. Det viste sig, at en del af de "frafaldne" skyldtes højgraviditet eller nedkomst, så det måtte siges at være plausibelt!

Jeg har måttet udvide holdantallet til fem. Sidste år var der tre. Da jeg også har 2 aftenskolehold, underviser jeg 27 timer om ugen, så man kan roligt sige, jeg får min lyst styret.

Det er naturligvis en stor udfordring, når holdene – dog ikke lægeholdet – således bliver blandet af kendte og ukendte, men det går. Der meldte sig ca. 80 elever, men hen ad vejen er der et vist frafald! Der er nogle, der føler, det er for svært og nogle, der føler sig presset på tid.

Tårnhøj beundring

Min beundring for mange af disse sygeplejersker er tårnhøj. Mange af dem skal hjem og styre et hus med mand og børn og hvad der ellers hører til. Og de står som regel uden de hjælpemidler, jeg har derhjemme – her er der tale om hjemmelavet mad fra grunden, ingen halvfabrikata!.. Men de klør på, og jeg føler stor glæde ved at høre og mærke, at for de gamle var der virkelig noget at bygge på fra sidste år, og blandt de nye er der en del, der bare vil.

Men det er også svært for en lærer at kæmpe mod mandagstravlhed. Her som hjemme i Danmark føler mange patienter stor trang til at komme til læge efter en weekend. Der er møder, som der er mange af, konferencer, hvor de inviterede oftest skal deltage, og partimøder, lægernes hastværk med at komme hjem til deres privatpraksis – og en gang imellem også forståelig træthed.

Men det betyder, at en klasse sjældent præsterer de samme elever alle tre undervisningsgange om ugen – og det strider imod alt, hvad jeg tænker om disse elever, at forlange hjemmearbejde gjort – det sker, men sjældent.

Men efter min bedste vurdering vil der, efter jeg er rejst 13. oktober være ansatte på Bao Loc Hospital, der har forbedret deres engelsk betydeligt, andre, der har fået lyst til at "studere" videre og mange, der kan noget/en del/ lidt. Men engelsk er et svært sprog for en vietnamesisk tunge.

Gamle og dårlige vaner

Med til en slags status hører også at fortælle, at det bedste hold – lægernes – i høj grad har udvidet deres ordforråd. Vi diskuterer mange ting, politiske, moralske, opdragelse, kulturforskelle etc., og der er brug for mange ord og mange slags ord. Det klarer de fint. Men gamle og dårlige vaner har jeg ikke kunnet udrydde, jo, i klassen, men når vi så mødes og taler privat, falder de tilbage i de

manglende endelser, det for hurtigt talte sprog og andre faldgruber. Det absolutte begynderhold er helt fri af disse dårlige vaner. Det er en fornøjelse. Til gengæld kræver det stor selvdisciplin af dem at skulle fortsætte på egen hånd. Hvis de ikke gør det – så "visner" deres nylærte færdigheder.

Udover dette er det jo stadig en fornøjelse at ankomme til hospitalet om morgenen og om eftermiddagen og hilse på alle. Smilene er store, og jeg føler mig virkelig velkommen. Alle viser den største lyst til at hjælpe mig med alt tænkeligt. Børnene på hospitalet er vidunderlige. Både dem, der kommer på besøg og de indlagte.

Et besøg givet af Gud

Jeg havde en fantastisk oplevelse. En ældre (ja, han var såmænd kun 61 år!) kræftpatient havde hørt, der var en engelsklærer på hospitalet. Han mente selv at kunne noget engelsk, så ville jeg besøge ham? Naturligvis, og han kunne meget engelsk. Da jeg gik efter mit første besøg, erklærede han, at dette besøg var givet ham af Gud og han var meget glad. Jeg nåede at besøge ham to gange, før han døde.

Det skal fremhæves, at jeg har haft mange meget fine oplevelser. Det er 10 år siden, jeg besluttede efter min pensionering at forsøge at undervise i engelsk i Vietnam. Det har været en vidunderlig måde at afslutte mit aktive virke, så tak til alle, der i DVF og udenfor har gjort det muligt.